

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 309/2014
09.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.О. и др, због кривичног дела пореске утаје у саизвршилаштву из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених М.О. и М.М. – адвоката Б.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К бр.1536/11 од 08.03.2013.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.3502/13 од 20.09.2013.године, у седници већа одржаној дана 09. априла 2014.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.О. и М.М. – адвоката Б.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К бр.1536/11 од 08.03.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.3502/13 од 20.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К бр.1536/11 од 08.03.2013. године, окривљени М.О. и М.М. оглашени су кривим због извршења једног кривичног дела пореске утаје у саизвршилаштву из члана 229. став 2. у вези става 1, у вези са чланом 33. КЗ и два кривична дела пореске утаје из члана 229. став 1. у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, за која дела су им на основу одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречене условне осуде, и то тако што су им на основу одредаба чланова 56. и 57. КЗ претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ казне затвора у трајању од по осам месеци и новчане казне у износу од по 40.000,00 динара, а за свако кривично дело из члана 229. став 1. у вези са чланом 33. КЗ казне затвора у трајању од по четири месеца и новчане казне у износу од по 30.000,00 динара. Након тога, окривљенима су применом одредаба члана 60. КЗ утврђене јединствене казне затвора у трајању од по једне године и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико у року од по три године, рачунајући до дана правноснажности пресуде, не учине ново кривично дело, те на

новчане казне у износу од по 100.000,00 динара, које су окривљени дужни да плате у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што је истовремено одређено да уколико новчане казне не плате у остављеном року, исте ће бити замењене казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати један дан затвора.

Истом пресудом, окривљени М.О. и М.М. обавезани су да плате суду на име паушала износе од по 3.000,00 динара сваки, а на име осталих трошкова кривичног поступка износе од по 11.295,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.3502/13 од 20.09.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених М.О. и М.М., као и жалба њиховог браниоца, а пресуда Основног суда у Крушевцу К бр.1536/11 од 08.03.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац М.О. и М.М. – адвокат Б.Л., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), и то одредбе члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе на основу члана 355. став 1. тачка 2. ЗКП да су извршили кривично дело пореске утаје из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ и два кривична дела пореске утаје из члана 229. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање или на суђење првостепеном или апелационом суду, пред потпуно измењеним већем, те да се одреди да се извршење правноснажне пресуде одлаже.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Закона о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС", број 72/11 од 28.09.2011. године), нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (члан 369. тачка 1. ЗКП - "Службени гласник РС", број 72/09 од 03.09.2009. године), бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају искључена противправност и да у радњама окривљених нема битних елемената кривичних дела због којих су оглашени кривим, обзиром да нису имали свест о забрањености дела, већ су се налазили у стварној и правној заблуди.

С тим у вези, у односу на окривљеног М.М., у захтеву се наводи да се из изреке првостепене пресуде – из описа радње извршења кривичног дела због којег је окривљени М.М. оглашен кривим, не види на основу чега је окривљени

означен као извршилац кривичног дела пореске утаје, нити коме је он давао лажне податке о чињеницама које су од утицаја за утврђивање пореза, указујући да извршилац кривичног дела пореске утаје може бити само лице које има статус пореског обвезника или законски заступник правног лица, те да окривљени не може бити учинилац овог кривичног дела као шеф рачуноводства, обзиром да није могао давати податке о приходима предузећа.

У односу на окривљеног М.О., указује се да окривљени, као директор Ф.у.и д. ад Б., није имао сазнања да подаци о приходима овог предузећа нису тачно обрачунати и књижени према оствареним и прокњиженим приходима, да се налазио у заблуди, те да у конкретном случају недостаје намера окривљеног да избегне плаћање пореза на додату вредност прикривањем података који се односе на утврђивање ове обавезе, односно намера да учини предметно кривично дело.

Међутим, изнети наводи захтева не могу се прихватити као основани.

Супротно изнетим наводима, првостепени суд је у чињеничном опису дела, у изреци пресуде, јасно навео које су радње окривљени извршили у критичном периоду, као и улоге сваког од њих, те према томе изрека побијане пресуде садржи све битне елементе кривичног дела због којих су оглашени кривим.

Наиме, окривљени М.М. је оглашен кривим за радње које је предузео као саизвршилац окривљеног М.О. при чему су у изреци првостепене пресуде јасно и прецизно описане радње које је сваки од окривљених предузимао у критичном периоду, односно да су кривично дело извршили тако што је окривљени М.О. у својству директора Ф.у.и д. ад Б., извршио промет и фактурисање добара и услуга, те остварио приходе подложне опорезивању, док је окривљени М.М., у својству шефа рачуноводства у наведеном предузећу, ове приходе потом евидентирао у пословним књигама предузећа, а рачуне којима је извршено фактурисање оствареног промета приказао у књизи излазних рачуна, те сачинио пореску ПДВ пријаву у мањем износу од оног који је требао да обрачуна и искаже према оствареним и прокњиженим приходима, коју пореску пријаву је окривљени М.О. потписао као директор предузећа.

Надаље, из изреке побијане пресуде утврђује се да су окривљени све наведене радње прикривања података при утврђивању пореске обавезе, извршили у намери да делимично избегну плаћање пореза.

При томе, чињеница да окривљени М.М., као шеф рачуноводства, није законски заступник пореског обвезника (а порески обвезник је у конкретном случају правно лице – Ф.у. и д. Б.), не значи да не може бити саизвршилац у предметном кривичном делу, обзиром да, како је то утврђено у изреци пресуде, има статус одговорног лица, а према одредби члана 33. Кривичног законика, саизвршилац је и оно лице које, остварујући заједничку одлуку, другом радњом (која није извршилачка) са умишљајем битно допринесе извршењу кривичног дела, а управо је то у конкретном случају и утврђено, односно да је окривљени М.О., као законски заступник пореског обвезника, потписао пореску пријаву коју је сачинио окривљени М.М., у којој су били прикривени подаци за утврђивање

пореске обавезе, при чему је то учинио заједно са окривљеним М.М., који је својим горе описаним радњама извршења битно допринео извршењу кривичног дела.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.О. и М.М., у делу у којем се указује да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, указујући да је у конкретном случају искључена противправност и да недостају битни елементи кривичног дела због којег су окривљени оглашени кривим, оцењен је неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.